

Olvasói cikk:

Kapkodva a megfelelő csónakig

Szabó Szabolcs

Ma már az igényeimet teljes mértékben kielégítő csónakkal járom a Dunát. A számomra megfelelő csónaktest megtalálásáig vezető út viszont hosszúnak és igen költségesnek bizonyult. Remélem, cikkem segítségével többen elkerülhetik a szükségtelen hibákat és felesleges kiadásokat.

Az öböl

Lassan két éve kezdődött az egész. Egyik cimborám kivitt horgászni a kedvenc dunai öblömbé csónakjával. Micsoda érzés volt! Nem voltak határok, meghorgászhatatlan részek, egyszerűen rabul ejtett az az érzés, az a szabadság, amit egy csónak adhat! A kikötőből hazáig más sem járt a fejemben, mint hogy a lehető leghamarabb állandósítanom kell egy saját vízi járgányt.

Persze nem ment ilyen könnyen, hetek teltek el a megfertőződéstől addig, amíg egy csekély reménnyel kecsegtető telefonálás után elmehettem egy kis dióhéjszerű műanyag csónakért, amelyet a szezon végéig kaptam kölcsön. Örömöm határtalan volt! Két hónap volt még az idényből, így gyorsan vízre is raktuk a kis lélekvesztőt. Két evező, be a csónakba és csak menni. Mai napig emlegetem azokat a november éjszakai órákat, amelyeket a csónakban töltöttem. Mai tapasztalataimmal isteni szerencsének mondható, hogy nem találkoztam a vízen egyetlen hajóval vagy motorcsónakkal sem, mivel már az evezősök által keltett hullámok is komoly kihívást jelentettek a 3 méter hosszú csónakból.

A csónak

A jég beálltával megsokszorozódott a számítógép előtt töltött időm. Nem is kérdés, az apróhirdetéseket bújtam éjjel-nappal. Akkoriban semmi tapasztalatom nem volt csónakok terén. Hosszúság, szélesség, anyag, ami érdekelt, hogy megfizethető és nagyobb legyen, mint a kölcsön kapott kis lélekvesztő. Rá is bukkantam egy fából készült csodára, kívül-belül üvegszállal laminálva. Mivel már nagyon közel volt a

tavaszi, elhamarkodottan beleugrottam, és gyorsan meg is vettem a közel 300 kilós csónaktestet. Amikor újságoltam az ismerőseimnek, hogy végre van egy saját, nagy, stabil csónakom mindenki gratulált, viszont amikor rákérdeztek, hogy miből van, egytől egyig rossz tapasztalatokról számoltak be. Nekem persze, mint hozzá nem értőnek nem tudták elvenni a kedvem, ellenben sikerült azt magamtól elvesztenem, amikor néhány hónap használat után folyamatosan jöttek elő a problémák. A csónak állandóan eresztett, 6 lóerővel alig tudtam felele haladni a Dunán, kezdett elválni az üvegszál a fától. Beláttam, hogy nagyon rossz üzletet csináltam.

Következő nekifutásom egy teljesen üvegszálás, 440×120-as ladik volt. Egyetlen problémám velem, hogy az élő Dunán nem éreztem benne magam teljes biztonságban. Ez főleg az alacsony oldalmagasság miatt volt. Tudtam, hogy nem borulok fel nagy hullámoknál sem, azonban zavart, hogy a csupán 40 centis magasság miatt egy-egy szárnyashajó után minden cuccom vizes lett.

A csónak

Ekkor láttam be, hogy ez így nem fog menni. Ugyan az egész szezont ebből a csónakból horgásztam végig, azonban folyamatosan keresgéltem, fórumokat bújtam, ismerősökkel beszéltem – egyszóval gyűjtöttem az információt és lassan elkezdett körvonalazódni bennem az igény, hogy mit is szeretnék valójában. Szerencsére ennek a megvalósítását egy fővárosi csónakkészítő mesterember el is vállalta. Többszöri találkozás, rajzolgatás és közös gondolkozás után megszületett a végleges terv. A rajzon egy lapos aljú 5 méter hosszú, 140 centi széles műanyag csónak volt 50 centis oldalmagassággal. Ezután az egyeztetések szerint már „csak” várnom kellett 4-5 hetet, ami akkor inkább egy évnek tűnt, de hála az égnek a határidő előtt 2 héttel jött a telefon, hogy elkészült a csónakom. Gondolom nem meglepő, hogy aznap este már a garázsban szereltem új csónakomra a szonárokat, világítást és a többi kiegészítőt. Vonóhorgos autó híján jött a következő probléma, amely hamarosan meg is oldódott, mivel a mesterember másnap reggel jött is értünk, és indultunk vízre.

A megfelelő csónakban

Első nekifutásra bepakoltam a horgászcuccaimat, elektromos motort, munkaakkumulátort, szóval rendesen kapott plusz súlyt. Az előző üvegszálás csónakommal nyilván folyásnak lefele értem el a leggyorsabb tempót, 16km/órát, bevallom akkoriban ez száguldásnak tűnt. Felfele kezdtem motorozni, először csak melegítettem a motort, amelyben akkor mintegy 5 üzemóra lehetett. Ahogy húztam a gázkart, úgy nőtt a sebesség is. Emlékszem, még útközben felhívtam 3 barátomat és örömmel újságoltam nekik, hogy száguldozom felfele a Dunán! Bekapcsoltam a GPS-t és ámulatomra 20km/órát mutatott. Azóta megszerzett tapasztalataim alapján a csónak ugyanezt a tempót produkálja még egy emberrel a fedélzeten. Állóvízen közel 25 km/órát tud, folyásnak lefele pedig 30 km/órát is elértem vele.

Ha nem önfejűen és kapkodva vágtam volna bele a vízi pályafutásomba, sok pénzt és bosszúságot spóroltam volna meg. Lebeszelnék mindenkit a kapkodásról. Nem csak a pénztárcánkat kímélhetjük ezzel meg! Egy rosszul választott csónak életveszélyes is lehet, pláne akkor, ha egy olyan nagy vízen használjuk, mint a Duna! Köszönjük a cikket Szabó Szabolcsnak!

Forrás: <http://www.hajosparadicsom.hu/olvasoi-cikk-csonak-vasarlas/#more-2206>